

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

en
appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/52719 en 06/52720 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 24 mei 2007 in
de gedingen tussen:

appellanten

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 2 oktober 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 24 mei 2007, verzonden op 25 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 3 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

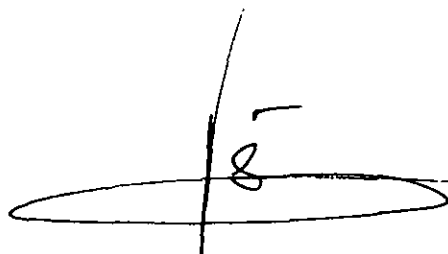
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 september 2007

91-540.

Verzonden: 17 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummers: AWB 06/52719, 06/52720

Datum uitspraak: 24 mei 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer

geboren op
v-nummer
van Congolese nationaliteit,
eisers,
gemachtigde mr. G.J.W.M. Kipping,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluiten van 2 oktober 2006 heeft verweerder de aanvragen van eisers van 1 maart 2006 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen.

Op 27 oktober 2006 hebben eisers beroep ingesteld tegen deze besluiten.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van de beroepen heeft plaatsgevonden ter zitting van 18 april 2007. Eisers zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. Y.E.A.M. van Hal.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.
2. Ter staving van hun asielaanvragen hebben eisers, zakelijk weergegeven, het volgende naar voren gebracht. Nadat de oma van eisers tijdens een brand is overleden hebben eisers aan een man hulp gevraagd. Deze man verkoopt eisers aan zijn broer, bij wie eisers vervolgens als slaven gehouden worden. Op een dag verlaten ze de man om op vakantie te gaan naar 'blankenland'. Eisers worden naar een onbekend huis gebracht waar ze bolletjes moeten slikken alvorens zij naar Nederland afreizen. Eisers komen op een maandag in Nederland aan en weten op woensdagmorgen het huis waar zij verblijven te verlaten.
3. Verweerder heeft de aanvragen afgewezen en heeft daaraan het volgende, kort samengevat, ten grondslag gelegd. Eisers zijn niet in het bezit van reisdocumenten of ander indicatief bewijsmateriaal om hun reisrelaas te ondersteunen. Evenmin hebben eisers hun reisroute nader onderbouwd door het afleggen van gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielrelazen. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de relazen van eisers positieve overtuigingskracht ontberen en dientengevolge sprake is van niet geloofwaardige asielrelazen.
4. Hiermee kunnen eisers zich niet verenigen en daartoe wordt het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Het besluit is onzorgvuldig voorbereid. Eisers zijn getraumatiseerd en eiseres is in Nederland niet in de gelegenheid gesteld te worden behandeld door specialisten. De geloofwaardigheid van de relazen moet worden gezien in de omstandigheden waarin eisers verkeerden. Dat aan eiser geen verblijfsvergunning regulier 'alleenstaande minderjarige vluchteling' (hierna: verblijfsvergunning regulier AMV) wordt verleend is in strijd met artikel 3 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (hierna: IVRK). De ouders van eisers verblijven in Nederland en hoeven niet terug naar het land van herkomst. Indien eisers wel terug moeten, leidt dit tot een gedwongen scheiding wat leidt tot een inbreuk op het gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).
5. De rechtbank overweegt als volgt.
6. De rechtbank stelt allereerst vast dat in het bestreden besluit het ontbreken van documenten met betrekking tot de identiteit en nationaliteit van eisers niet aan hen wordt tegengeworpen. Desgevraagd is door verweerder ter zitting erkend dat niet wordt getwijfeld aan de identiteit en nationaliteit van eisers en dat evenmin wordt getwijfeld aan de familieband met de in Nederland verblijvende ouders. Voorts is uit de stukken en ter zitting niet gebleken dat wordt getwijfeld aan de identiteit, nationaliteit en afkomst van de ouders.
7. De rechtbank ziet zich voor de vraag gesteld of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de relazen van eisers ongeloofwaardig zijn.

8. Op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij de beoordeling van de aanvraag (onder andere) betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- en of identiteitsdocumenten dan wel andere documenten heeft, tenzij het ontbreken daarvan niet aan hem is toe te rekenen. Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het aan eisers is toe te rekenen dat zij niet beschikken over documenten ter staving van hun reisroute. Immers, eisers hebben hun reisrelaas niet onderbouwd met reisdocumenten of met ander indicatief bewijsmateriaal om de reisroute te ondersteunen. Ter compensatie is eisers de gelegenheid geboden om middels gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen het reisverhaal aannemelijk te maken. Eisers zijn daar niet in geslaagd nu zij niet konden verklaren met welke luchtvaartmaatschappij zij hebben gevlogen, welke kleur het vliegtuig had en uit welke plaats zij zijn vertrokken. Mitsdien bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder artikel 31, lid 2, sub f, van de Vw 2000 niet in redelijkheid aan eisers heeft kunnen tegenwerpen.

9. Blijkens de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 27 januari 2003 (JV 2003/103) brengt het toerekenbaar ontbreken van documenten mee dat op voorhand afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Waar verweerder in beginsel het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar pleegt aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord, het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is, geldt indien zich een van de omstandigheden als opgesomd in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 voordoet, een extra voorwaarde. Blijkens de evenvermelde uitspraak van de Afdeling mogen in dat geval in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

10. Gelet op rechtsoverweging 6 is de rechtbank van oordeel dat niet is gebleken dat eisers niet zijn opgegroeid in Bakongo-gebied nu zij de stamtaal (Kikongo-taal) niet voldoende machtig zouden zijn. De rechtbank volgt verweerder evenmin wat betreft het standpunt dat het onmogelijk is dat eisers tijdens hun reis onder hoge mate van stress zonder problemen door verschillende douaneposten zijn gereisd. Verweerder stelt zich op het standpunt dat stress in het algemeen een dusdanig gedrag oplevert dat dit tot extra aandacht van de daartoe getrainde grensbewakers zal leiden. De rechtbank is van oordeel dat verweerder dit standpunt enkel op niet nader gemotiveerde vermoedens baseert zodat verweerder zich in redelijkheid niet op dit standpunt kan stellen.

11. Niettemin heeft verweerder zich wel in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de asielrelazen van eisers positieve overtuigingskracht ontberen. Verweerder heeft in redelijkheid aan eisers kunnen tegenwerpen dat het ongeloofwaardig is dat zij zijn bezocht door militairen die hun moeder zochten, dat eisers hun oma hebben achtergelaten in een brandende woning en dat eisers ongeloofwaardig hebben verklaard over de plaats van verblijf en de werkzaamheden van hun moeder.

12. Het beroep van eisers op artikel 8 van het EVRM kan niet slagen. Daartoe overweegt de rechtbank dat de strikte scheiding tussen asiel en regulier die volgt uit de systematiek van de Vw 2000, ertoe leidt dat de beoordeling van de toepassing van artikel 8 van het EVRM dient plaats te vinden in de procedure omtrent een reguliere verblijfsvergunning.

13. Ten aanzien van de verblijfsvergunning regulier AMV voor eiser overweegt de rechtbank als volgt. Verweerder stelt zich op het standpunt dat niet is gebleken van feiten of omstandigheden die leiden tot het verlenen van deze verblijfsvergunning. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen overwegen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert waardoor eiser het onderzoek naar de opvangmogelijkheden in het land van herkomst frustreert. Voorts heeft verweerder in redelijkheid kunnen overwegen dat voor eiser adequate opvang aanwezig is omdat hij met zijn meerderjarige zus af kan reizen naar het land van herkomst, dan wel naar een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan.

Ten aanzien van het beroep van eisers op artikel 3 van het IVRK overweegt de rechtbank als volgt. Gelet op de vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State (onder meer in de uitspraak van 23 september 2004) bevat artikel 3 van het IVRK geen norm die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving door de rechter direct toepasbaar is. Het beroep van eisers op de hiervoor vermelde bepaling van het IVRK slaagt dan ook niet.

14. Gelet op het bovenstaande behoeven de overige door partijen naar voren gebrachte standpunten geen nadere bespreking.

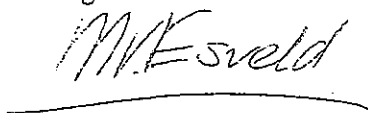
Derhalve zijn de beroepen ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

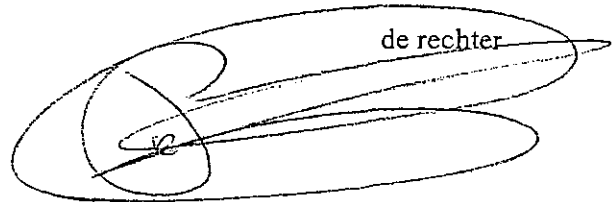
De rechtbank verklaart de beroepen ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. R.M.H. Pennings en in het openbaar uitgesproken op 24 mei 2007 in tegenwoordigheid van mr. M. van Esveld als griffier.

de griffier

de rechter

25 MEI 2007

Voor fotokopie conform
De griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

Baronie Advocaten

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
26 JUN 2007	
ZAAKNR.	200704323/1/02
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

*fax 22-06-2007
ingekomen*

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG
PER FAX: (070) 365 13 80

11 pag.

Breda, 21 juni 2007

onze referentie: 20070421 / GK / gk

e-mail direct : kipping@baronie-advocaten.nl

uw referentie:

inzake: Hoger beroep van

Geacht college,

1. Inleiding

- 1.1 Appellanten zijn geboren op
respectievelijk van DR Congolese
nationaliteit. Appellanten kiezen voor deze zaak woonplaats aan de
Baronielaan 161 te (4818 PG) Breda ten kantore van hun advocaat mr.
G.J.W.M. Kipping. Appellante hebben mr. Kipping bepaaldelijk
gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de uitspraak van de
rechtbank 's Gravenhage, zitting houdende te Arnhem, d.d. 24 mei 2007,
verzonden op 25 mei 2007, (AWB 06/52719, 06/52720; productie 1).
- 1.2 De rechtbank heeft bij voornoemde uitspraak het beroep van appellanten
tegen de afwijzende beschikkingen van de minister voor
Vreemdelingenzaken en Integratie, d.d. 2 oktober 2006, ongegrond
verklaard. In de onderhavige procedure is de staatssecretaris van Justitie als
ambtsopvolger van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie
verweerder.
- 1.3 Hieronder worden de grieven van het hoger beroep uiteengezet. Daarbij
wordt voor de duidelijkheid zoveel mogelijk de volgorde van de
overwegingen in de uitspraak van de rechtbank aangehouden. Appellanten
handhaven al hetgeen zij eerder in de procedure naar voren hebben gebracht,
voor zover daar in het kader van de onderhavige hoger beroepsprocedure niet
op wordt teruggekomen. Appellanten zijn van mening dat er in onderhavige
procedure *'vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de
rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording
behoeven'*, zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van

Advocaten:
mr G.A.P. Avontuur
mr M.J.E.M. Edelmann, tevens NMI-mediator
mr G.J.W.M. Kipping
mr C.S. de Lange
mr W.J.G. Schröder

Baronielaan 161, 4818 PG Breda T 076 - 522 23 46
F 076 - 522 12 15 E info@baronie-advocaten.nl W baronie-advocaten.nl

onderhavige 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr. 5d, p. 27-28). Het onderhavige hoger beroepschrift leent zich volgens appellanten derhalve niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

2. Feiten

- 2.1 In 1992 vluchtte de vader van appellanten naar Nederland en vroeg hier asiel aan. Zijn asielaanvraag werd afgewezen, maar met ingang van 31 mei 2002 heeft verweerder aan hem een vergunning tot verblijf op grond van tijdsverloop verleend. Hij voldoet inmiddels aan de voorwaarden voor een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. In 1999 vluchtte de moeder van appellanten ook naar Nederland. Haar asielaanvraag werd afgewezen. Moeder kreeg bij beschikking van 13 september 2006 een verblijfsvergunning vanwege een medische noodsituatie met ingang van 10 augustus 2006 tot 10 augustus 2007. Nu zij haar asielaanvraag indiende voor 1 april 2001 zal zij naar verwachting in aanmerking komen voor het generaal pardon.
- 2.2 Toen moeder in 1999 naar Nederland vluchtte verbleven appellanten samen met hun oudere broer bij hun oma (van moederszijde) in Moeder verbleef destijds al meestal in (ook wel als geschreven), waar zij spullen verkocht op de markt om geld te verdienen voor haar gezin. Kort nadat moeder is gevlucht worden oma en de kinderen bezocht en bedreigd door militairen in verband met hun verdwenen moeder. De oudste broer (dan ongeveer veertien jaar) wordt door de militairen meegenomen en zou weer vrijgelaten worden als moeder zich zou melden. Van hem is sindsdien niets meer vernomen. Als gevolg van de komst van de militairen keerden de dorpingen zich tegen hen. Nadat brand wordt gesticht in hun huis vluchten appellanten. Oma laten zij achter. Eisers zijn dan twaalf en acht jaar jong. Zij vluchten het dorp uit. Bij een doorgaande weg zijn zij met een chauffeur meegelift. Deze heeft hen afgezet in een ander dorp waar zij naar de politie zijn gegaan. Deze heeft hen op straat gezet. Daar zijn zij later aangesproken door een man die hen aanbood hen te helpen. Hij nam hen mee met zijn auto, maar verkocht hen als slaven. Tot begin 2006 bleven zij bij de man die hen gekocht had op een soort boerderijtje in de bossen (met nog andere kindsclaven). Hun slavenhouder mishandelde hen en misbruikte hen seksueel. Begin dit jaar zijn ze samen met nog een meisje meegenomen naar een grote stad. Daar werden pasfoto's gemaakt en valse paspoorten waarin zij de Rwandese nationaliteit hadden. Daarna werden ze gedwongen bolletje drugs te slikken. Het andere meisje weigerde en werd voor hun neus doodgeschoten. Daarna werkten appellanten mee. Met een vliegtuig gingen ze naar Europa. Hier aangekomen gingen ze met een auto naar een woning van een blanke man. Daar moesten ze de

bolletjes uitpoepen. Uiteindelijk wisten ze te ontsnappen toen de man een douche nam. Daarna hebben ze hulp gevraagd aan een vrouw op straat die hen naar het AC Ter Apel bracht waar ze hun asielaanvraag indienden. Tijdens hun eerste gehoor vertelden appellanten dat zij van hun moeder hadden gehoord dat vader ooit naar Nederland was gevlucht. Met behulp van hebben zij vader gevonden. Toen pas bleek ook dat moeder in Nederland was en bij vader woonde.

- 2.3 Appellanten dienden hun asielaanvragen in op 1 maart 2006. Appellante () had op 11 april 2006 een nader gehoor; appellant () op 25 april 2006. Bij brieven van 29 mei 2006 zijn hiertegen correcties en aanvullingen ingediend. Op 13 juli verstuurde verweerder de voornemens in beide zaken. Bij brief van 28 augustus 2006 werd tegen deze beide voornemens een zienswijze ingediend, welke verweerder niet tot een ander oordeel bracht. Tegen de afwijzende beschikkingen werden op 27 oktober 2006 beroepschriften ingediend, welke bij voornoemde, en hier bestreden, uitspraak van de rechtbank te Arnhem ongegrond zijn verklaard.

3. Grief 1

- 3.1 Deze grief richt zich tegen r.o. 8 van de rechtbank: *"Mitsdien bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder artikel 31, lid 2, sub f, van de Vw 2000 niet in redelijkheid aan eisers heeft kunnen tegenwerpen."*
- 3.2 In dit verband wordt verwezen naar hetgeen de rechtbank in r.o. 10 overweegt terzake van de (stam)afkomst van appellanten en ten aanzien van het passeren van de douane toen zij gedwongen werden als bolletjesslikkers drugs te smokkelen. De rechtbank vindt de conclusies van verweerder dienaangaande niet redelijk. Nu de rechtbank de stellingen van verweerder, dat getrainde grensbewakers de verhoogde mate van stress bij appellanten zou waarnemen als zij als bolletjesslikker hadden geopereerd en dat daarom de verklaringen van appellanten op dit punt ongeloofwaardig zouden zijn, als onredelijk van de hand wijst, moet worden geconcludeerd dat appellanten gedwongen zijn om als bolletjesslikker per vliegtuig naar Europa te reizen en uiteindelijk in Nederland aan te komen. Gelet hierop kan het appellanten niet worden verweten dat zij geen reisdocumenten hebben overgelegd. En nu de oordeel van verweerder over de stress geen stand houdt, moet worden geconcludeerd dat het voldoende aannemelijk was dat appellanten geestelijk niet in een situatie verkeerden waarin zij in staat waren te verklaren omtrent de luchtvaartmaatschappij, de kleur van het vliegtuig en de plaats van vertrek. Appellanten hebben niets zelf geregeld, het werd voor hen geregeld, zij werden gedwongen en ze vertrokken vanuit een plaats waar ze nog nooit geweest waren.

- 3.3 Verweerder kon artikel 31, lid 2, sub f, Vw 2000 in redelijkheid dus niet aan appellanten tegenwerpen.

4. Grief 2

- 4.1 Deze grief richt zich tegen r.o 11 van de rechtbank: *"Niettemin heeft verweerder zich wel in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat asielrelazen van eisers positieve overtuigingskracht ontberen. Verweerder heeft in redelijk aan eisers kunnen tegenwerpen dat het ongeloofwaardig is dat zij zijn bezocht door militairen die hun moeder zochten, dat eisers hun oma hebben achtergelaten in een brandende woning en dat eisers ongeloofwaardig hebben verklaard over de plaats van verblijf en de werkzaamheden van hun moeder."*
- 4.2 De overweging van de rechtbank dat verweerder het ongeloofwaardig mocht achten dat appellanten hun oma in een brandende woning hebben achtergelaten is onbegrijpelijk. Zowel in de voornemensprocedure als in de beroepsprocedure is door appellanten is door appellanten betoogd dat het van onbegrip getuigt wanneer verweerder geen rekening houdt met de leeftijd van appellanten ten tijde van het tragische incident. Appellanten waren destijds een acht en twaalf jaar jong. Hun huis, waar zij met hun oma woonden, was door dorpelingen in brand gestoken. Zij zijn het huis uitgevlucht. Oma riep hen dat ook toe. Zij hebben oma daarbij niet (kunnen) redden. Van zo jonge kinderen kan niet worden verwacht dat zij in staat zijn een volwassene uit een brandend huis te redden, nog afgezien van de vijandige omstandigheden. Na het roepen door oma dat zij moesten vluchten en niet moesten proberen haar te redden heeft ook geen beraad plaatsgevonden. Er is tumult, brand, paniek en appellanten vluchten. Een volwassene zou wellicht nog een reddingspoging ondernomen hebben, zulke jonge kinderen niet. Het is dus niet redelijk om dit aan hen tegen te werpen. De ouders hebben overigens nooit meer iets van oma vernomen en van de kinderen pas weer toen de kinderen, eenmaal in Nederland aangekomen, met behulp van Nidos, de ouders hebben getraceerd.
- 4.3 De verklaringen van appellanten over het feit dat militairen destijds de woning bezochten op zoek naar hun moeder zijn sluiten aan bij wat moeder heeft verklaard toen zij in 1999 in Nederland asiel aanvraag. Moeder bleek verdwenen. Appellanten waren hier nog niet van op de hoogte, totdat militairen hun huis bezochten en de familie bedreigden. De oudste broer werd meegenomen en die hebben zij nooit meer gezien. Ook de ouders hebben nooit meer iets van hem vernomen. Uit de overgelegde gehoren van de ouders van appellanten uit 1992 (vader) en 1999 (moeder) blijkt dat zij ook de door appellanten genoemde oudste broer als hun kind noemen. Deze is niet mee gekomen naar Nederland. Het is dus zeer aannemelijk dat het

gebeuren zich inderdaad heeft afgespeeld zoals door appellanten verklaard. Dan is het dus niet redelijk van verweerder om appellanten te verwijten dat hun verklaringen op dit punt ongeloofwaardig zouden zijn.

- 4.4 Ten aanzien van de verblijfplaats van hun moeder wordt opgemerkt dat de verklaringen van moeder en appellanten overeenstemmen met betrekking tot de plaats waar zij verbleef, de ligging van die plaats en de werkzaamheden van moeder. De verklaringen van appellant en moeder over de producten die moeder verkocht stemmen overeen, te weten cosmetica en kleding. Appellante herinnert zich alleen de kleding. De herinneringen van appellanten aan het aantal keren dat moeder hen vanuit bezocht zijn vervaagd. Daarbij moet worden aangetekend dat appellanten traumatische ervaringen hebben ondergaan en dat met name appellante momenteel leidt aan een ernstige posttraumatische stressstoornis (hierna: p.t.s.s.), zoals met stukken is aangetoond in de beroepsprocedure (door omstandigheden die aan verweerder zijn toe te rekenen, COA regelde niet de formele opvang van appellante, zij stond niet geregistreerd en kreeg een half jaar lang geen w-document, kon zij niet eerder aanspraak maken op psychiatrische hulp en dus kon in de voornemensprocedure de p.t.s.s. nog niet worden aangetoond).

5. Conclusie

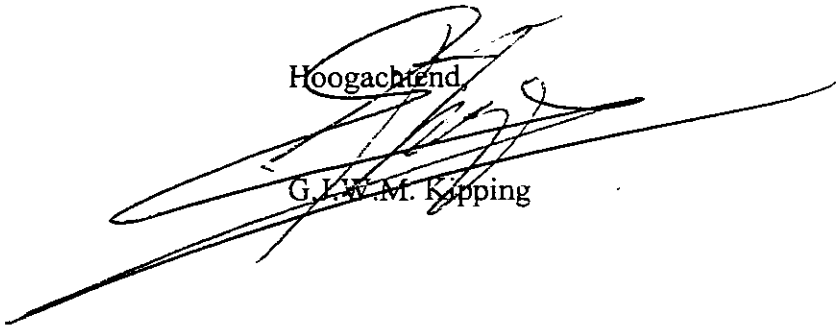
- 5.1 Gelet op het vorenstaande kan worden geconcludeerd dat de bestreden uitspraak in strijd is met geschreven en ongeschreven (inter)nationale rechtsregels, waaronder in iedere geval (artikel 8) EVRM, de Vreemdelingenwet en de Algemene wet bestuursrecht. Verweerder kon aldus niet oordelen dat de asielrelazen van appellanten ongeloofwaardig waren en had de asielaanvragen van appellanten inhoudelijk, op zwaarwegendheid, moeten beoordelen. Door marginaal te toetsen dat verweerder de asielrelazen in redelijkheid wel ongeloofwaardig mocht achten, is de rechtbank niet aan (volle) toetsing toegekomen van het subsidiaire oordeel van verweerder over de zwaarwegendheid van de asielrelazen. De rechtbank dient hier alsnog over te oordelen.

REDEN WAAROM UW COLLEGE WORDT VERZOCHT:

- I. het hoger beroepschrift gegrond te verklaren;
- II. de aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
- III. het beroepschrift van appellante bij de rechtbank gegrond verklaren;
- IV. althans de rechtbank met inachtneming van uw uitspraak het beroepschrift opnieuw te laten behandelen;
- V. met veroordeling van verweerder in de (proces)kosten.

Afschrift hiervan zend ik heden per fax aan de gemachtigde van verweerder.

Hoogachtend,

G.J.W.M. Kipping